

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **J. Š.**, bytem A., zastoupeného advokátem Mgr. Martinem Zikmundem se sídlem Šafaříkovy sady 5, 301 00 Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě ze dne 2.2.2011 proti rozhodnutí **Krajského úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem 360 21 Karlovy Vary, Závodní 353/88, ze dne 17.1.2011 č.j.: X o příspěvek na živobytí,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí **Krajského úřadu Karlovarského kraje** ze dne 17.1.2011 č.j.: X a jemu předcházející rozhodnutí **Městského úřadu Aš, odbor sociálních věcí a zdravotnictví**, č.j.: X ze dne 13.12.2010 se z r u š u j í pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Martinu Zikmundovi se p ř i z n á v á odměna ve výši X,-Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu **Krajského soudu v Plzni** na účet vedený u Komerční banky, a.s., pobočka Plzeň-město, č. účtu: X, VS 011121.

O d ů v o d n ě n í :

Soud upozorňuje, že zákonem č. 366/2011 Sb. byl změněn i zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, proto s účinností od 1.1.2012 je žalovaným **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, na něhož přešla

působnost krajských úřadů, a nikoli Krajský úřad Karlovarského kraje, který byl odvolacím orgánem do 31.12.2011 (§ 77 odst. 1), jehož rozhodnutí ze dne 17.1.2011 bylo žalobou napadeno.

Včasnou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí správního orgánu - Krajského úřadu Karlovarského kraje (dále jen **KÚ**) ze dne 17.1.2011, jímž bylo rozhodnutí Městského úřadu Aš, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (dále jen **MěÚ**), č.j.: X, vydané dne 14.12.2010 změněno tak, že za slova „v souladu s“ se vkládají slova: „§ 21“ a slova: „7 písm. b)“ se vypouští a ostatní skutečnosti uvedené ve výroku rozhodnutí zůstávají beze změny, když tímto rozhodnutím MěÚ byla žalobci odejmuta od 1.8.2010 dávka pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí s odůvodněním, že žalobce je veden v evidenci úřadu práce od 18.1.2010 s nárokem na podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci, která mu byla vyplacena zpětně v měsíci červenci 2010 v celkové výši 28.008,-Kč; částka živobytí v daném měsíci činí 2.905,-Kč a příjem pro nárok na výplatu činí 7.398,-Kč; vzhledem k tomu, že došlo k novému posouzení nároku na dávku podle § 21 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v platném znění (dále jen **zákon**), ze kterého vyplynulo, že částka příjmu po odečtení přiměřených nákladů na bydlení není nižší než částka živobytí, bylo rozhodnuto odejmout dávku příspěvek na živobytí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí KÚ popsal průběh řízení a mimo jiné uvedl, že v rámci přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení předcházejícího vydání rozhodnutí přepočítal nárok na předmětnou dávku v měsíci srpnu 2010 a dospěl k závěru, že příjem žalobce pro hodnocení nároku činil 6.831,90 Kč, nikoliv 7.398,-Kč, jak uvedl MěÚ, avšak i po tomto přehodnocení nevznikl nárok; rovněž bylo uvedeno k námitce žalobce, že podkladem pro rozhodnutí byl údaj (informace o podpoře v nezaměstnanosti), k jehož sdělení dal žalobce souhlas při podání žádosti o dávku příspěvek na živobytí, proto správní orgán není povinen dát účastníku řízení před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

V žalobě zdůraznil žalobce svoji diskriminaci, neboť rozhodnutí jde proti správnímu řádu nedodržující právní rámec a odepírá mu základní práva, nezabývá se jeho námitkami, rozhodnutí je ve stylu, že mu odvolací správní orgán (tj. KÚ) vyšel vstříc, ale odůvodnění zas hovoří o opaku; dle zákona (§ 9 odst. 2) je měsíční životní minimum samotné osoby 3.120,-Kč, proto by musel za 3 předcházející kalendářní měsíce být jeho příjem vyšší než trojnásobek životního minima (tj. 9.360,-Kč), ale i KÚ tvrdí, že jeho průměrný příjem činí 6.831,9 Kč, proto by mělo být postupováno dle nařízení zákona; je mu stále předhazována částka 28.008,-Kč, což je podpora v nezaměstnanosti, která mu ale byla vyplacena až po 7 měsících, proto neměla být podkladem pro další správní orgán, aby občana nezákonně a odepírající mu jeho práva jej dál šikanoval a tlačil jej na samé sociální dno. Žalobce proto považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a žádal o jeho zrušení a vrácení věci žalovanému; zároveň žádal o ustanovení zástupce z řad advokátů na ochranu svých práv.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 21.3.2011 k jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě navrhl závěrem zamítnutí žaloby, neboť dle něho v řízení bylo postupováno v souladu se **správním řádem** (zákon č. 500/2004 Sb.) i zákonem (o pomoci v hmotné nouzi); kvůli uvedení nesprávného ustanovení zákona MěÚ (§ 7 písm. b), které zákon nezná, a opomenutí uvedení § 21 (*podmínky nároku na příspěvek na živobytí*) bylo postupováno dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, ale změnou výroku rozhodnutí nedošlo

k újmě žalobce; dále bylo uvedeno, že KÚ v rámci odvolacího řízení nevyzýval žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný jako odvolací správní orgán nepořídil nové podklady pro rozhodnutí, avšak vycházel pouze ze spisové dokumentace poskytnuté mu MěÚ. V odvolacím správním řízení žalovaný vycházel ze skutečnosti, že rozhodným obdobím pro hodnocení příjmu žalobce ode dne 1.8.2010 jsou měsíce květen, červen a červenec 2010. V měsíci květnu a červnu 2010 neměl žalobce žádné příjmy, v měsíci červenci 2010 obdržel žalobce podporu v nezaměstnanosti ve výši 28.008,-Kč. Náklady na domácnost žalobce jako nájemce bytu činily měsíčně 3.800,-Kč. Průměrný měsíční příjem žalobce za rozhodné období činil 1/3 z 80% vyplacené podpory v nezaměstnanosti, snížený o přiměřené náklady na bydlení, po vypočtení činila tato částka 6.831,90,-Kč. Částka živobytí přiznaná žalobci od 1.7.2010 činila 2.905,-Kč, částka jeho příjmu po odečtení přiměřených nákladů na bydlení, tj. 6.831,90,-Kč, nebyla nižší než částka živobytí, tj. 2.905,-Kč přiznána ode dne 1.7.2010, tudíž žalobce neměl v měsíci srpnu 2010 nárok na dávku příspěvek na živobytí. Podpora v nezaměstnanosti, respektive 80% příjmu z podpory v nezaměstnanosti dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona se započítává jako příjem osoby žádající o dávku příspěvek na živobytí. Tato skutečnost je žalobci velmi dobře známa, neboť pobírá tuto dávku již několik let.

Ze správního spisu zaslaného KÚ soud zjistil, že s ohledem na jeho obsah nelze než konstatovat, že nesplňuje náležitosti § 17 odst. 1 správního řádu, jelikož neobsahuje žádné podklady pro vydání rozhodnutí stanovené zejména v § 50 odst. 1 správního řádu, tudíž je záhadou, jak mohly správní orgány ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy a přitom pečlivě přihlídnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Ve spisu je totiž založena pouze kopie rozhodnutí MěÚ ze dne 26.11.2010 č.j.: X o přiznání příspěvku na živobytí žalobci ve výši 2.905,-Kč měsíčně od července 2010; oznámení ze dne 7.12.2010 č.j.: X o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci odejmutí příspěvku na živobytí žalobci (žalobce jej osobně převzal dne 8.12.2010); rozhodnutí MěÚ datované 13.12.2010 č.j.: X o odejmutí příspěvku na živobytí žalobci ode dne 1.8.2010 a vypravené 14.12.2010 (žalobci doručeno dne 15.12.2010); odvolání žalobce doručené MěÚ dne 17.12.2010 proti rozhodnutí ze dne 13.12.2010, ve kterém zejména namítal započtení zadržované a opožděné po sedmi měsících vyplacené podpory v nezaměstnanosti, nesprávný výpočet a také, že nebyl pozván dle § 74 zákona, aby se mohl před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům; dále je založeno postoupení odvolání KÚ obsahující více skutečností než v odvoláním napadeném rozhodnutí a také rozhodnutí KÚ ze dne 17.1.2011 napadené žalobou v této věci.

Zástupce žalobce (pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 15.4.2011 byl žalobci k jeho žádosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. Martin Zikmund) v doplnění žaloby dne 5.5.2011 dále namítal faktickou nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí žalovaného i MěÚ, protože nevycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jsou navíc nepřesvědčivá, neboť postrádají dostatečné a srozumitelné odůvodnění. Rozhodující správní orgány nezjistily přesně a úplně skutečný stav věci, neopatřily si všechny potřebné doklady a důkazy pro své rozhodnutí, přičemž nebyly vázány návrhy žalobce. KÚ se pak náležitě nezabýval všemi argumenty žalobce, přičemž neuvedl, proč postupoval právě takovýmto způsobem. Správní orgány věc nesprávně právně posoudily, pokud vycházely ze zjištění, že příjem žalobce činil v měsíci červenci 2010 částku ve výši 28.008,-Kč. Tuto částku žalobce v červenci roku 2010

sice obdržel, nicméně se jednalo o podporu v nezaměstnanosti, která byla opožděně vyplacena za měsíce leden až červen roku 2010. Fakticky tedy činil příjem žalobce v měsíci červnu pouze částku 2.590,-Kč (nikoliv 28.008,-Kč). Významným zůstává pouze to, v jakém období byly jednotlivé složky dané částky splatné a kdy měly být skutečně vyplaceny. Je zřejmé, že žalobce musel uhradit dluh, který mu vznikl za měsíce leden až červen v důsledku včasného neposkytnutí jednotlivých částek, které dohromady v součtu činí vyplacenou částku 28.008,-Kč. Je tedy poněkud zkreslená informace o tom, že žalobce obdržel v měsíci červnu 2010 částku ve výši 28.008,-Kč, když na straně druhé z této částky byly pokryty potřeby žalobce za minulé období. Žalobce pak nemůže doplácet na nesprávný postup správních orgánů, které uvedené dávky vyplatily opožděně. Uvedené nesprávné právní posouzení věci má za následek i nesprávné rozhodnutí ve věci. Správní orgán v prvním i druhém stupni se nezabýval svědomitě a odpovědně všemi jeho argumenty s tím, že se s nimi náležitě nevypořádal ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem zástupce žalobce požadoval odměnu za zastupování v celkové výši 8.640,-Kč za 3 úkony právní služby a 3 režijní paušály společně s 20% DPH.

V dalším vyjádření ze dne 19.5.2011 KÚ mimo jiné uvedl, že dávky pomoci v hmotné nouzi a výplata dávek je prováděna prostřednictvím informačního programu, jehož správcem je Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, obsahuje údaje o dávkách a jejich výši, o poživatelích těchto dávek a žadatelích o tyto dávky a osobách s nimi společně posuzovaných. Údaje jsou sdělovány orgánům pomoci v hmotné nouzi, ale také i ostatním orgánům, které do něj vkládají své údaje (úřady práce, které jsou orgány státní sociální podpory aj.). Podpisem žádosti žalobce dal svůj výslovný souhlas (viz. § 41 zákona) k tomu, aby státní orgány a další právnické a fyzické osoby sdělily příslušnému úřadu, který o dávce rozhoduje nebo ji vyplácí, výši příjmu, údaje o přihlášení se k trvalému pobytu a další údaje o žadateli, a to v rozsahu potřebném pro rozhodování o nároku na dávku, její výši a výplatu a pro posuzování podle ustanovení § 16 zákona. Dále KÚ zdůraznil, že MěÚ neobeslal žalobce k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí dle § 36 správního řádu, protože žalobce jako účastník řízení nepředložil správnímu orgánu I.stupně (MěÚ) žádné podklady rozhodné pro rozhodnutí a také udělil souhlas svým podpisem na žádost o příspěvek na živobytí č.j. 1096/2010/ASS ze dne 19.1.2010. Příjem žalobce se počítal za tři měsíce (duben, květen a červen 2010), v nich měl žalobce nulový příjem, tudíž měl nárok na příspěvek na živobytí. V odůvodnění citovaného rozhodnutí je uveden přesný výpočet dávky, důvod navýšení dávky z 2.020,-Kč na 2.905,-Kč a také, že žalobce byl posuzován jako samostatná osoba. V měsíci červenci 2010 obdržel podporu v nezaměstnanosti ve výši 28.008,-Kč, která se pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi považuje za příjem. Dle KÚ by měl žalobce prokázat, kdy mu byla podpora v nezaměstnanosti vyplacena. Rovněž bylo navrženo, aby v případě úspěchu žalobce byla ustanovenému zástupci žalobce snížena požadovaná odměna za zastupování v jenom úkonu právní služby o 80% z důvodu, že znění žalob vedených pod sp. zn. 17A 13/2011 a 17A 72/2010 je z 80% zcela totožné.

Opatřením místopředsedy Krajského soudu v Plzni ze dne 7.7.2011 byla v důsledku změny rozvrhu práce od 1.7.2011 přidělena JUDr. Aleně Hocké věc původně přidělená JUDr. Olze Charvátové.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*),

soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech pomoci v hmotné nouzi *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo a soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

V této věci se podanou následně doplněnou žalobou domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí KÚ z důvodů shora uvedených.

Soud v této věci shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí KÚ, jakož i jemu předcházející rozhodnutí MěÚ, je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a také, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá žádnou oporu ve správním spisu předloženém soudu v tomto řízení, což způsobuje vady řízení, proto byla žaloba shledána důvodnou. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, kterou zjišťuje soud ex offio, je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, avšak v této věci byla žalobcem namítána a shledána důvodnou.

Výrok rozhodnutí KÚ v němž je uvedeno, že neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup důvod podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí; jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí. Žalovaný však ve výroku uvedl po specifikaci změny v rozhodnutí MěÚ vydaného dne 14.12.2010 dále uvedl: „Ostatní skutečnosti uvedené ve výroku rozhodnutí zůstávají beze změny.“ není v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu. Z odůvodnění rozhodnutí KÚ ani není zjištěl důvod předmětné změny výroku rozhodnutí MěÚ a v žádném případě nepostačí uvést důvod předmětné změny až ve vyjádření k žalobě, které však není součástí rozhodnutí. Plně se také KÚ nevypořádal s odvolací námitkou žalobce ohledně zpětně vyplacené podpory v nezaměstnanosti v měsíci červenci 2010 (28.008,-Kč).

Napadené rozhodnutí KÚ, ani rozhodnutí MěÚ, nejsou zejména v souladu s § 68 správního řádu, v němž jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí, jelikož v odst. 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho

vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Ve správním spisu však nejsou založeny podklady pro vydání rozhodnutí, když ani z žádného dokladu nevyplývá, kdy a na základě jakých rozhodných skutečností byla žalobci vyplacena částka 28.008,-Kč uvedená jako příjem žalobce v měsíci červenci 2010. Soud nemůže ani souhlasit s názorem KÚ, že MěÚ nemusel obeslat žalobce k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, když se pomine pochybení KÚ, který se nejprve vyjádřil dne 21.3.2011 k tomu, proč žalobce nevyzýval k seznámení se k podklady, ač KÚ to nebylo vytýkáno. I když žalobce při podání žádosti o dávku příspěvek na živobytí dal souhlas ve smyslu § 41 zákona, ale tento souhlas se nevztahuje např. na jeho účet vedený u příslušné banky, proto bylo třeba ověřit, zda a kterého dne byla žalobci předmětná podpora v nezaměstnanosti skutečně vyplacena či připsána na jeho účet. Rozhodnutí KÚ ani MěÚ neobsahuje rozhodné skutečnosti, tedy z čeho a kdy bylo zjištěno vyplacení předmětné částky žalobci a také není uveden důvod započtení částky 28.008,-Kč pouze do příjmu žalobce v měsíci červenci 2010 a nikoli rozpočtení částek na jednotlivé měsíce (leden až červen), za které podpora v nezaměstnanosti byla přiznána a vyplacena.

Zdejší soud zjistil z úřední činnosti v jiné projednávané věci žalobce (sp.zn. 17A 21/2011) z vyžádaného podání Úřadu práce v Chebu (dále jen **ÚP**) ze dne 24.5.2011, že žalobci byla vyplacena jednorázově podpora v nezaměstnanosti za 5 měsíců podpůrní doby za dobu od 18.1. do 17.6.2010 na základě rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí o zamítnutí odvolání žalobce č.j. X ze dne 23.6.2010, které nabylo právní moci dne 25.6.2010, jejíž vyúčtování bylo provedeno ÚP dne 9.7.2010 (nejbližší řádný termín přípravy výplat) a dne 15.7.2010 byla žalobci uhrazena ve výši 27.270,-Kč, ač dle rozpisu jednotlivých měsíčních částek se mělo jednat o částku 28.008,-Kč, *je dle názoru soudu nezbytné s přihlédnutím k tomu, že na danou situaci není v zákoně pamatováno, aby rozhodující správní orgán za použití počítačového programu OKnouze/OKslužby zjistil, jaký bude výsledek dvou variant výpočtu:*

a) bude zohledněna situace, kdy v měsících duben až červen 2010 činil příjem žalobce 0,-Kč a v červenci 2010 činil 28.008,-Kč, respektive 27.270,-Kč;

b) bude vycházeno i z údajů shora uvedených, které byly poskytnuty zdejšímu soudu ÚP dne 24.5.2011, že v roce 2010 činila podpora v nezaměstnanosti žalobce v měsících duben – 5.077,-Kč, květen – 4.848,-Kč a červen – 2.590,-Kč; jednorázově byla žalobci uhrazena dne 15.7.2010 částka 27.270,-Kč, celkem mu náleželo 28.808,-Kč (*pozn. soudu: pravděpodobně se jedná o písařskou chybu – správně by se mělo jednat dle součtu částek o 28.008,-Kč*) a z toho 738,-Kč činila zákonná srážka ze mzdy (doklad od uvedeného úřadu práce ze dne 13.7.2010 obsahující uvedené skutečnosti o výši podpory v jednotlivých měsících je založen ve správním spisu), přičemž kopie podání bude poskytnuta žalovanému.

Teprve až po získání všech správních rozhodných údajů od jmenovaného úřadu práce, neboť rozhodující je skutečné vyplacení konkrétní částky žalobci a nikoli pouhé datum výpočtu výše celkové podpory v nezaměstnanosti, provede rozhodující správní orgán výpočet dávky příspěvek na živobytí a žalobci přizná tu výši, která bude pro něho příznivější, neboť nemůže jít k tíži občana skutečnost, že zákonodárce nepamatoval na všechny varianty případů, které v praxi mohou nastat a musí být řešeny.

V této věci soud nepřehlédl ani další pochybení žalovaného, který místo toho, aby

zrušil odvoláním napadené rozhodnutí MěÚ ze dne 13.12.2010 neobsahující žádné konkrétní důvody, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno (nebylo totiž ani uvedeno, kterého dne skutečně byla jednorázově vyplacena podpora v nezaměstnanosti žalobci či připsána na jeho bankovní účet), vydal sám rozhodnutí, jímž se pokusil napravit pochybení MěÚ, jehož rozhodnutí bylo z pohledu soudu zjevně nepřezkoumatelné zejména pro absenci podkladů pro jeho vydání, které musí být založeny ve správním spisu, byť se jedná o skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti.

Rozhodnutí správních orgánů v této věci nejsou tudíž plně v souladu s § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, tudíž jsou fakticky nepřezkoumatelná, jak ostatně uvedl i zástupce žalobce v doplnění žaloby dne 5.5.2011, s jehož výtkami se soud v podstatě ztotožňuje. Soud však nezjistil, že by žalobce nebyl seznámen s oznámením MěÚ ze dne 7.12.2010 o zahájení správního řízení ve věci odejmutí příspěvku na živobytí z moci úřední, neboť na založeném vyhotovení oznámení je uvedeno datum 8.12.2010 a podpis Šebest J. Založeno však není žádné rozhodnutí, na jehož základě došlo k jednorázovému vyplacení přiznané podpory v nezaměstnanosti žalobci.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2011 i jemu předcházející rozhodnutí MěÚ ze dne 13.12.2010 (vypravené dne 14.12.2010) zrušil pro zjištěné vady řízení (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.), protože rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisu oporu a vyžaduje zásadní doplnění, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, neboť žalobní body uplatněné žalobcem byly shledány důvodnými. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.

Příslušný správní orgán v této věci po zhodnocení rozhodných skutečností *vydá nové rozhodnutí*, jehož výrok i obsah bude v souladu s příslušnými zákonnými předpisy a i s dostatečně vyjádřeným shora citovaným názorem zdejšího soudu s tím, že nejprve budou zjištěny a zajištěny všechny nezbytné podklady (např. *lze využít i skutečnosti známé z úřední činnosti, ale musí být ve správním spisu uvedeny*) pro vydání nového rozhodnutí a teprve poté bude vydáno rozhodnutí, které bude v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a samozřejmě i zákona o hmotné nouzi.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, rozhodnuto proto bylo, jak uvedeno ve výroku II. rozsudku.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven usnesením ze dne 15.4.2011 zástupcem advokát Mgr. Martin Zikmund; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána odměna za zastupování ve výši 2.880,-Kč v souladu s jím předloženým vyúčtováním ze dne 5.5.2011 ohledně počtu úkonů - částka 3 x 500,-Kč za 1 úkon právní služby, nikoli ve

výši 2.100,-Kč (převzetí a příprava věci a doplnění žaloby), a 3 x 300,-Kč na úhradu hotových výdajů, což je v souladu s § 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*advokátní tarif*), v platném znění, a dále částka 480,-Kč, tj. DPH ve výši 20%, neboť ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (u zdejšího soudu vedeno pod Spr.č. 1239/2007), tedy *celkem X,-Kč*. Předmětná částka bude vyplacena Mgr. M. Zikmundovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě (*výrok III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou. Soud nevyhověl návrhu žalovaného ze dne 19.5.2011 na snížení požadované odměny za zastupování v jednom úkonu právní služby o 80% z důvodu, že doplnění žalob ve věci vedených u zdejšího soudu sp. zn. 17A 72/2010 a 17A 13/2010 je z 80% zcela totožné, neboť k tomu neshledal žádný důvod a ani to neumožňuje příslušný předpis.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 31.ledna 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně